

Publicerad 2012-01-18 17:02 av Björn Donobauer

Svensk översättning på en text ursprungligen skriven på engelska.. också den min egen.

Vägen ligger öppen

Stannar till

rätar den vägtyngda ryggen

bänd av den bördan

alla de ensamma fotstegen

bundit åt min rygg

något måste skakas av

om huvudet skall orka lyftas

mot den vind som andas det ännu okända

där bortom

Kan inte gå vidare

om jag glömmer varifrån

jag började resan

och varför just denna väg

valdes av mina fötter

Eller var det vägen själv

som valde mig

eller var det något mål

vid vägens slut

som kallade mina fotsulor till marsch?

När jag nu lyfter huvudet

rätar mig upp

för att se mer än bara var nästa steg skall landa

så ser jag den öppna randen

mellan här och ännu inte där

jag lyfter hatten

mot den ljusa himlapällen

och vägens band

slukas av de vyer

jag osedda låtit passera

längs vägen

Jag är skyldig,

hela vägen hit

har jag ideligen förlorat

det som är nu

för tanken på det som kanske är då

Den öppna vägen

har jag gått med slutet ansikte

och inget sätt att vandra

är bättre hinder

för allt seende än denna

törstiga obalans

mellan vandraren och vägen

I mig har den vandrande juden

släpat målets ljustentakler

genom vägens damm

och aldrig lärde jag mig

att resandet är konsten

att verkligen vara här och här

på varje plats

där foten gjorde avtryck i dammet

Jag har gått för fort

och kom så överallt till någonstans

men utan att varsebli dess eget namn

jag har sett framåt för mycket

och hatat varje krök

som dolde

vad jag trodde var ett mål

Jag såg aldrig hur prästkragarna nafsade

efter mina bara fötter

och aldrig lade jag märke till maskrosornas leenden

för nuets sköra ögonblicksskönhet

suddas ut av det alltid osynliga

Så är den för den narr

som rusar igenom under efter under
förlorar ögonblicken för tidtabellen
missar de tusen överraskningarna
för den enda tanken
att resan måste ha ett slut

Den som reser den öppna vägen
med benhårt slutet sinne
har efter resans möda
inget annat än mödans trötthet
att minnas

Så står jag där i vinden
och ber vägen om ursäkt
för att jag tolkade dess försvinnande
i än den ena än den andra kröken
som uppmaning att springa fortare
springa mig blindare, dövare.

Nu ser jag vägen framför mig

och lovar den

en bättre vandring

ett annat sätt att gå

innan det är för sent

och innan vandraren

faller samman tomhänt

och av resleda

mitt på vägen.

Vägen har ett mål

där framme står en vas

och väntar på alla

de oplockade blommorna

jag hastade förbi

förut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Björn Donobauer med Poeter.se id #9078 innehar upphovsrätten